

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: F. B.**, zastoupen JUDr. Tomášem Hamelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Malý Koloredov 811, Frýdek - Místek, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 2. 2005, č. j. 17 Cad 4/2003 - 104,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 2. 2005, č. j. 17 Cad 4/2003 – 104, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2002, č. X, jímž žalovaná odňala stěžovateli od 4. 2. 2003 plný invalidní důchod při pracovním úrazu dle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a tvrdí, že rozhodnutí je nezákonné, neboť spočívalo v nesprávném posouzení právní otázky a soud rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho rozhodnutí je v rozporu se spisovým materiálem. Stěžovatel namítá rozpory v jednotlivých posudcích o něm zpracovaných a rozpory v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvýznamnějším rozporem je pak skutečnost, že závěry posudkového lékaře ze dne 26. 11. 2002, Posudkové komise MPSV Ostrava ze dne 19. 8. 2003, Posudkové komise MPSV Brno ze dne

7. 1. 2004 a Posudkové komise MPSV Praha se liší pro věc v podstatných závěrech, neboť komise se navzájem opravují a své výsledky mění, kdežto posudky vypracované v předchozím řízení měly stejné a konzistentní závěry. Krajský soud pochybil, pokud vzal za své závěry posudku Posudkové komise MPSV Praha, neboť tato komise neměla k dispozici úplnou zdravotní dokumentaci od všech lékařů, jak uvádí soud, dále je nesprávný závěr, že stěžovatel netrpí závratěmi, neboť předmětné vyšetření směřovalo k prokázání epilepsie, a konečně dalším nesprávným zjištěním je konstatování, že u něho došlo ke snížení IQ o 25 bodů, ve skutečnosti však došlo ke snížení o 31 bodů, což zpochybňuje závěr komise, že se stav nezhoršuje. Stěžovatel dále nesouhlasí s tvrzením komise o nesprávnosti znaleckých závěrů posudků z roku 1995 a ošetřující neuroložky, že zdravotní stav není stabilizovaný a ukončený. Podle stěžovatele tak nebylo prokázáno, že jeho ztráta schopnosti výdělečné činnosti činí pouze 40 % a zakládá pouze částečnou invaliditu, protože právní závěr soudu se neopírá o osvědčené a prokázané právní skutečnosti. Požaduje, aby Nejvyšší správní soud provedl dokazování za účelem objektivizace jeho zdravotního stavu a navrhuje ustanovit znalce z oboru zdravotnictví, nejlépe lékařské fakulty a po nich požadovat nastudování kompletní zdravotnické dokumentace a soudního spisu a ustanovení znalecké komise složené z lékařů specialistů pro eventuální potřebné další vyšetření, za účelem provedení závěru, zda zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý, jaké zdravotní postižení je rozhodující příčinou tohoto stavu a v jaké míře došlo k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud po provedeném řízení zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaná dne 20. 12. 2002 podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, odňala od 4. 2. 2003 plný invalidní důchod při pracovním úrazu s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 26. 11. 2002 již není plně invalidní, protože zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý. Ze zmíněného posudku pak vyplývá, že posouzení zdravotního stavu stěžovatele proběhlo v jeho přítomnosti na základě shromážděné zdravotní dokumentace, včetně dodatečně vyžádaného psychologického vyšetření, které bylo provedeno dne 21. 10. 2002 a při němž, mimo jiného, byla zjištěna aktuální intelektuální výkonnost IQ 123. Po zhodnocení neurologického nálezu a psychologického vyšetření posudkový lékař dospěl k závěru, že zdravotní stav je uspokojivý v mezích fyziologických a není tudíž dlouhodobě nepříznivý. Uzavřel, že posuzovaný není již nadále plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, a není ani částečně invalidní podle § 44 téhož zákona, neboť zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalované dne 8. 1. 2003 žalobou, v níž popsal své zdravotní potíže, poukázal na posouzení svého zdravotního stavu v předchozích letech a vznesl údiv nad tím, že již dva měsíce po přiznání plného invalidního důchodu na základě pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 Ca 170/98 – 130, na základě kterého došlo k uvolnění výplaty plného invalidního důchodu zpětně, byl opětovně předvolán ke komisi za účelem hodnocení zdravotního stavu. Rovněž se pozastavuje nad skutečností, že závěry deseti lékařů odborníků a znalců, kteří vypracovali posudky v předchozím řízení, nejsou respektovány posudkovým lékařem, který navíc stále hodnotí jeho intelektuál a nikoliv zdravotní stav. Dále ze soudního spisu vyplývá, že soud vyžádal a k posouzení žaloby měl k dispozici následující posudky. Posudek Posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 19. 8. 2003 se závěrem, že k datu vydání

napadeného rozhodnutí posuzovaný nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a nebyl ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 téhož zákona. Posudková komise učinila tento posudkový závěr po té, co za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce k datu vydání rozhodnutí 20. 12. 2002 považovala stav po kraniocelibrálním traumatu dlouhodobě s normálním neurotopickým nálezem bez výpadových jevů cerebrálních s aktuální intelektovou výkonností IQ 123 s normálně psychomotorickým tempem bez organických změn s neurotickými projevy a toto zdravotní postižení zhodnotila podle kap. VI odd. A položka 1 písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v horní hranici příslušného rozmezí 15 %. Dle posudku Posudkové komise MPSV v Brně ze dne 7. 1. 2004, který byl vypracován na základě připomínek žalobce, byla k datu vydání napadeného rozhodnutí posuzovaného rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu organická duševní porucha a míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti komise hodnotila podle kap. V položka 1 písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. 15 % a učinila shodný výrok s předchozí komisí. Na základě připomínek žalobce soud vyžádal další posudek od Posudkové komise MPSV pro Prahu, v němž posudková komise po podrobném zhodnocení vývoje zdravotního stavu od 18. 1. 1992 a na základě psychického vyšetření na psychiatrické klinice VFN v Praze 2 a konziliárního vyšetření na neurologické klinice a po přešetření v komisi, po zaujetí stanoviska k posudkům prof. MUDr. Hr., Dr.Sc, znalce MUDr. H. a posudku IPVZ ze dne 10. 1. 2002, posudku lékaře OSSZ Karviná ze dne 26. 11. 2002 a posudku PK MSV v Ostravě a v Brně ze dne 19. 8. 2003 a 7. 1. 2004, a po zhodnocení výsledků diagnostické hospitalizace a po zaujetí stanoviska k námitkám žalobce týkajících se kvality a kvalifikace čtyřčlenného kolektivu uvedené komise uzavřela, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je poúrazový organický psychosyndrom středně těžkého stupně a zdravotní stav posoudila podle kap. V položky č. 1 písm. b) přílohy 2 vyhlášky ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí a v rámci tam stanoveného rozpětí míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v mezích 20 – 40 % hodnotila maximem 40 % a neurologické následky předmětného úrazu zhodnotila navýšením taxace podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky o 10 % na celkových 50 %, přičemž zdůraznila, že stav je hodnocen ke dni vydání napadeného rozhodnutí dne 20. 12. 2002. Na základě opětovných námitek žalobce soud vyžádal doplňující posudek Posudkové komise MPSV pro Prahu, který byl vypracován dne 23. 11. 2004, v němž se posudková komise vyjádřila nejen k námitkám žalobce, ale v zájmu objektivizace zdravotního stavu žalobce vyžádala další diagnostickou hospitalizaci, již se podrobil na neurologické klinice FNM v době od 12. 10. 2004 do 18. 10. 2004, a závěr pak zhodnotila. Posudková komise dospěla ke zjištění, že následky úrazu z ledna 1992 nebyly natolik závažné, aby byly důvodem pro trvalé uznání plné invalidity, tento svůj závěr opřela o závěry všech lékařských vyšetření, které v tomto i v předchozím posudku hodnotila a uzavřela, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jsou následky úrazu projevující se neurastenizací a poruchou kognitivních funkcí a stav posoudila podle kap. V položky 1 písm. b) přílohy a hodnotila v rámci rozpětí mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti maximem ve výši 40 % a pro navýšení této taxace pro neurologické následky předmětného úrazu po provedení vyšetření na neurologické klinice neshledala důvody. Učinila tak shodný výrok a odůvodnění jako v předchozím posudku. Krajský soud v Ostravě žalobu žalobce zamítl a závěr o tom, že žalobce není plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož rozhodující příčinou je poúrazový organický psychosyndrom středně těžkého stupně, který spolu s dalšími zdravotními potížemi uvedenými v diagnostickém souhrnu způsobuje ztrátu výdělečné schopnosti toliko 40 % podle kap. V položky č. 1 písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky, převzal z posudku Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 1. 6. 2004 a doplňujícího posudku ze dne 23. 11. 2004. Soud provedl řádné zhodnocení obou posudků, odůvodnil, proč

pro svůj závěr převzal tyto dva posudky a nikoliv posudky posudkové komise MPSV v Ostravě a v Brně a uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení posudků, zejména v tomto případě, kde dochází k odnětí pobíraného plného invalidního důchodu. Konstatoval, že v daném případě ke změně invalidity dochází v důsledku nesprávného hodnocení žalobceva zdravotního stavu v dřívější době, který byl značně nadhodnocen závěry, které neměly objektivní podklady pro udávané subjektivní stezky, ale byly považovány za věrohodné. V důsledku toho byly tvrzené ale objektivně neprokázané zdravotní potíže žalobce nadhodnocené, čímž došlo k posudkovým omylům při přiznávání plné invalidity. Podle soudu větší přesvědčivosti posudek nabyl vyžádáním a zhodnocení doplňujících vyšetření za hospitalizace na psychiatrické klinice od 26. 4. 2004 do 4. 5. 2004 a neurologické klinice od 12. 10. 2004 do 18. 10. 2004. Výsledky posledního vyšetření za hospitalizace pak nepodpořily diagnózu epilepsie a zpochybnilly údaje o závratích a pádech. Krajský soud se přiklonil k obsahu a závěru v obou posudcích v plném rozsahu.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které sám označuje za důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., k tomu ovšem Nejvyšší správní soud konstatuje, že svým obsahem jde spíše o námitky, které nacházejí výraz v obsahu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s., neboť soudu vytýká nesprávné posouzení právní otázky a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a rozhodování v rozporu se spisovým materiálem.

K tvrzeným rozporům v posudcích o něm zpracovaných a rozporům v odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí: Je sice pravdou, že posudky posudkového lékaře, Posudkové komise MPSV Ostrava, Posudkové komise MPSV Brno a Posudkové komise MPSV Praha se liší v posudkových hodnoceních a v posudkových závěrech. Uvedené však vyplývá z toho, že v průběhu řízení před soudem byla provedena na základě žádosti Posudkové komise MPSV Praha další lékařská vyšetření, jejichž závěry ovlivnily stanovení míry poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti. Uvedené nelze porovnávat s důkazním řízením, které probíhalo v předchozím soudním řízení, v němž byl zdravotní stav posuzován a hodnocen k časově jiné době, kdy bylo vydáno předchozí rozhodnutí o odnětí plného invalidního důchodu.

Námitka stěžovatele, že podle soudu měla Posudková komise MPSV Praha k dispozici úplnou zdravotní dokumentaci od všech lékařů, což není pravda, a přiznala to i sama komise, a z níž stěžovatel konkrétně ničeho nedovozuje, je námitkou proti důvodům rozhodnutí soudu a je podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustnou. Obiter dictum Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumávána ke dni 20. 12. 2002 a měla-li komise k dispozici od ošetřující lékařky dekurz z období od měsíce října 2001 do měsíce listopadu 2003 a neurologickou ambulanci bylo to dostačující, s ohledem na bohaté hodnocení zdravotního stavu stěžovatele v minulosti.

Námitka, že soud vzal nesprávně za prokázané, že vyšetření videomonitorací provedené v říjnu 2004 prokazuje skutečnost, že žalobce netrpí závratěmi, je nedůvodná. Soud ve svém odůvodnění rozsudku konstatoval, že videomonitorace nepodporuje diagnózu epilepsie a údaje o závratích a pádech lze považovat za nepodložené. Soud tedy netvrdil, že stěžovatel netrpí závratěmi.

Námítka stěžovatele, že soud převzal do svého odůvodnění hrubě nesprávné zjištění a závěr o rozsahu snižování intelektu není důvodná. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku, soud namítané neuvedl nejen v hodnocení provedeného dokazování posudky posudkových komisí, v jehož rámci o rozsahu snižování intelektu nic neuvedl a ani nehodnotil, k čemuž koneckonců není kompetentní.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Ostravě vedl řízení o přezkoumání rozhodnutí o odnětí dávky plného invalidního důchodu s maximální snahou o úplné, přesvědčivé a objektivní zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele, o čemž svědčí množství vypracovaných posudků posudkových komisí. V případě posudků Posudkové komise MPSV Praha v požadované kvalitě a nelze mu ničeho vytknout. Krajský soud v Ostravě postupoval správně, pokud ze závěrů těchto posudků pro jejich přesvědčivost, úplnost, odbornost a Nejvyšší správní soud dodává objektivnost a vyčerpávající rozsah, vycházel a pojal je jako stěžejní důkazy pro posouzení věci.

Nejvyšší správní soud proto neshledává důvodným požadavek stěžovatele na provedení dalšího dokazování ustanovením lékařských fakult jako znalců z oborů zdravotnictví, neboť v projednávané věci vzhledem ke shora uvedenému stanovisku, taková potřeba není.

Stížní námitka ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není důvodná, neboť krajský soud posoudil po právní stránce věc správně, když dospěl k závěru, že stěžovatel není plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 40 % nikoliv nejméně o 66 %, jak požaduje zákon. Nejvyšší správní soud pouze dodává, že krajský soud nepochybil, pokud při právním posouzení věci vycházel z poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 40 %, která byla stanovena Posudkovou komisí MPSV v Praze v posudku ze dne 23. 11. 2004.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věci důchodového pojištění je však podle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, přestože neměla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu